

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Labinlima

Jeff Pippenger
2025-12-21

Bilang Labinlima

Ipinaninindigan ko na mahalagang maunawaan ang kaugnayan ng sagisag ng apat na salinlahi sa mensahe ng huling ulan upang magkaroon ng pinakamabuting pag-asa sa pagkilala sa kabuluhan ng unang apat na talata ng unang kabanata ng Joel. Inaawit ni Joel ang awit ng ubasan, ngunit ang pambungad niyang saknong ay ang propetikong ugnayan ng tipan sa apat na salinlahi.

At sinabi niya kay Abram, Talastasin mong walang pagsala na ang iyong binhi ay magiging taga-ibang-bayan sa isang lupaing hindi kanila, at maglilingkod sa kanila; at kanilang pahihirapan sila sa loob ng apat na raang taon; At pati ang bansang kanilang paglilingkuran ay hahatulan ko; at pagkatapos ay lalabas sila na may malaking kayamanan. At paroroon ka sa iyong mga magulang na may kapayapaan; ililibing ka sa mabuting katandaan. Nguni't sa ikaapat na salinlahi ay babalik sila rito; sapagka't hindi pa ganap ang kasamaan ng mga Amorreo. Henesis 15:13-16.

Ang bahaging ito ay ang propesiyang natupad sa pamamagitan ng buhay ni Moises. Kapag sinisimulan ng aklat ni Joel ang awit ng ubasan sa pamamagitan ng pagtukoy sa apat na salinlahi ng papatinding pagkawasak, ini-uugnay nito ang aklat ni Joel sa propetikong ikaapat at panghuling salinlahi. Ang salinlahing iyon ang “hinirang na salinlahi” ni Pedro na tinawag mula sa kadiliman tungo sa Kaniyang “kamangha-manghang liwanag.” Ipinagkakaiba sila sa kanilang katapat na salinlahi, na kinakatawan bilang isang lahing ulupong. Ang ikaapat at panghuling salinlahing iyon ay kinakatawan ni Juan, na isang sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na “tinawag, at hinirang, at tapat.”

Tinawag noong 9/11, hinirang sa Sigaw sa Hatinggabi, at naging tapat sa krisis ng batas sa Linggo, gaya ng mga Levita na naging tapat sa mga paghihimagsik ukol sa mga gintong guya nina Aaron at Jeroboam. Ang mga kaluluwang nilinis na parang pilak sa Malakias 3 ay mga Levita na hinirang sa panahon ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, sapagkat ang pagpapatatakan ay isinasakatuparan sa, at sa pamamagitan ng, isang pagbubuhos ng Espiritu Santo.

Sa nakaraang artikulo, naglahad kami ng mga linya mula sa kasaysayan ni Moises, na kinikilala ni Sister White bilang alpha ng propesiya sa Biblia, na sa paraang propetiko ay nauugnay kay Cristo bilang omega ng propesiya sa Biblia. Si Moises ang batong-pundasyon at si Cristo ang batong-pangtuktok. Kapwa sila mga sagisag ng pagpapalaya mula sa kasalanan, gaya ng inilalarawan ng pagpapalaya mula sa Egipto sa pamamagitan ni Moises. Gayunman, ang lahat ng pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos na naganap sa pamamagitan ni Moises ay lubhang nalampasan nang pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo. Si Moises

ang alpha at si Cristo ang omega, at ang omega ay ang bilang "22" at ang alpha ay ang bilang "1."

Sa pagtalakay kay Moises, natatagpuan natin na ang pagliligtas na bumabalot sa kaniyang propetikong patotoo ay nakapaloob sa tubig. Ang kaniyang pagliligtas mula sa tubig ng Ilog Nilo sa kaniyang kapanganakan ay isang larawan na katulad ng kay Noe sa loob ng kaban. Ang bautismo sa Dagat na Pula ay umaayon kay Noe at sa walong nasa loob ng kaban, na siya namang umaayon sa bautismo ni Josue sa Ilog Jordan, na inulit ni Cristo sa mismong dako. Nagsisimula ang patotoo ni Moises sa pagliligtas sa Ilog Nilo at nagwawakas sa mga pampang ng Ilog Jordan. Ang bautismo ni Cristo ang Kaniyang pagpapahid upang magpatotoo sa loob ng tatlo't kalahating taon hanggang sa Kaniyang kamatayan, na sa pasimula ay kinatawan sa Kaniyang bautismo. Sa Kaniyang pagkabuhay na muli ay may ilang patak lamang, hanggang sa ganap na pagbubuhos sa Pentekostes.

Ang tipanang pangako ng Diyos sa sangkatauhan ay nagsimula kay Noe, at ang Kanyang tipanang pangako sa isang piniling bayan sa pamamagitan ni Abraham ay natupad kay Moises. Si Moises, ang alpha, ay naging tipo ni Jesus, ang omega, na darating at pagtitibayin ang tipan kasama ang "marami," hindi lamang sa isang piniling bayan. Bilang isang tipo ni Cristo, ang kapanganakan ni Moises ay umaayon sa tipang ibinigay kay Noe, na ang bahaghari ang tanda para sa lahat ng tao. Umaayon din si Moises sa tipang ibinigay sa isang piniling bayan, na ang pagtutuli ang tanda para sa piniling bayan. Ang gawaing may kinalaman sa tipan na ipinagkatiwala kay Moises ay para sa "marami," hindi lamang sa isang piniling bayan. Kung hindi sana ganoon ang kalagayan, hindi sana sila walang patid na binabagabag ng halo-halong karamihan.

Sa gitna ng lahat ng iba't ibang 'tubig ng pagliligtas' na kinakatawan sa kabuuan ng buhay ni Moises, ang bautismo sa Bethabara sa Ilog Jordan ay nag-uugnay sa pasimula ng kasaysayan ng tipan ng sinaunang Israel sa Lupang Pangako at sa katapusan ng kasaysayang iyon, sa loob ng linggong ipinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami. Ang bautismo ni Cristo ay tumutugma sa bautismo ng sinaunang Israel, at kapuwa ang mga kasaysayang ito ay nagsasalita tungkol sa Kaniyang pagkabuhay na mag-uli, nang Siya'y huminga ng ilang patak ng ulan, bago ang masaganang pagbuhos ng ulan sa Pentecostes, limampung araw pagkaraan. Ang buong pagkakasunod-sunod ng alfa at omega, mula kay Moises hanggang kay Cristo, ay inilalarawan sa loob ng mga tubig ng pagliligtas.

Sa pagtuturo sa mga alagad na ito, ipinakita ni Jesus ang kahalagahan ng Lumang Tipan bilang patotoo sa Kanyang misyon. Maraming nagpapakilalang Kristiyano sa kasalukuyan ang itinatakwil ang Lumang Tipan, na sinasabing wala na itong kabuluhan. Ngunit hindi gayon ang turo ni Cristo. Gayong kataas ang pagpapahalaga Niya rito anupa't minsan ay sinabi Niya, 'Kung hindi nila pinakikinggan si Moises at ang mga propeta, hindi rin sila mahihikayat, kahit may isang muling mabuhay mula sa mga patay.' Lucas 16:31.

Ang tinig ni Cristo ang nagsasalita sa pamamagitan ng mga patriyarka at mga propeta, mula pa sa mga araw ni Adan hanggang sa mga pangwakas na tagpo ng panahon. Ang Tagapagliligtas ay nahahayag sa Lumang Tipan na kasinglinaw gaya ng sa Bagong Tipan. Ang liwanag mula sa propetikong nakaraan ang nagbubunyag ng buhay ni Cristo at ng mga katuruan ng Bagong Tipan nang may kalinawan at kagandahan. Ang mga himala ni Cristo ay patunay ng Kaniyang

pagka-Diyos; subalit ang higit na matibay na patunay na Siya ang Manunubos ng sanlibutan ay nasusumpungan sa paghahambing ng mga propesiya ng Lumang Tipan sa kasaysayan ng Bagong Tipan. *The Desire of Ages*, 799.

Sa mga artikulong tumatalakay sa aklat ni Joel, tayo’y “naghahambing sa mga propesiya ng Lumang Tipan sa kasaysayan ng Bago,” at gayundin sa kasaysayan ng makabagong espirituwal na Israel. Maging ang Luma o Bagong Tipan man, o ang kasaysayan ng tatlong anghel na nagpasimula noong 1798, ang lahat ng mga linyang iyon ay inihaharap bilang “ang tinig ni Cristo.” Ang nakasulat na patotoo ng Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya ay ang tinig ni Cristo, at ang tinig ni Cristo ay ang tinig Niya na Siyang Salita ng Diyos.

Ang "tinig" ng Salita ng Diyos ay ang mensahe ng Diyos na kinakatawan sa Kaniyang nakasulat na Salita. Ang Kaniyang mensahe sa mga huling araw ay ang mensahe ng huling ulan, na kinabibilangan ng isang unang ulan, na sinusundan ng unang at huling ulan, ayon kay Joel.

Si Juan na Tagapahayag ay kumakatawan sa isang daan at apatnapu’t apat na libo na nagsisibalik sa mga dating landas, sapagkat siya’y nakaririnig ng isang “tinig” sa likuran niya. Ang “tinig” sa likuran ay ang tinig ni Cristo “mula pa sa mga araw ni Adan” pasulong.

At ako’y bumaling upang tingnan ang tinig na nagsasalita sa akin. At pagkabaling ko, aking nakita ang pitong gintong kandelerero. Pahayag 1:12.

Ang talata ay kumakatawan sa isang paglipat sa unang kabanata, sapagkat hanggang sa nakaraang talata si Juan ay nasa pulo na tinatawag na Patmos; ngunit sa talatang ikalabindalawa ay lumingon siya, at mula roon si Juan ay nasa Makalangit na Santuwaryo. Nang siya’y lumingon, ginawa niya iyon sapagkat sa talatang ikasampu ay nakarinig siya ng isang tinig mula sa likuran.

Ako ay nasa Espiritu sa araw ng Panginoon, at nakarinig ako sa aking likuran ng isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alpha at ang Omega, ang una at ang huli: Ang nakikita mo, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea. Apocalipsis 1:10, 11.

Si Juan ay kumakatawan sa mga nakaririnig ng tinig ni Cristo sa kanilang likuran. Naririnig niya ang mensahe ng pakakak ni Jeremias na tumatawag na magbalik sa mga dating landas—mga landas na tinanggihan ng masasama na lakaran—at ang pakakak ng babala na tinatanggihan nilang pakinggan. Nakinig si Juan, at ang tinig sa kanyang likuran ay nagpakilala bilang ang Alpha at Omega—ang naglalarawan ng bagong landas, kasama ang dating landas.

At sa gitna ng pitong kandelerero ay isang tulad sa Anak ng tao, nakasuot ng kasuotang umaabot hanggang sa paa, at may gintong pamigkis sa dibdib. Ang kaniyang ulo at ang kaniyang buhok ay puti na gaya ng lana, kasingputi ng niyebe; at ang kaniyang mga mata ay gaya ng liyab ng apoy; At ang kaniyang mga paa ay tulad sa makinang na tanso, na wari’y nagniningas sa hurno; at ang kaniyang tinig ay gaya ng ugong ng maraming tubig. At sa kaniyang kanang kamay ay may pitong bituin: at mula sa kaniyang bibig ay lumalabas ang isang matalas na tabak na may dalawang talim: at ang kaniyang mukha ay gaya ng araw na nagniningning sa

buong lakas nito. Pahayag 1:13-16.

Sa talatang labindalawa, lumingon si Juan at nakakita ng isang pangitain tungkol kay Cristo, na iniuugnay ni Sister White sa pangitain tungkol kay Cristo na nakita ni Daniel, na siya ring pangitaing nakita nina Isaias, Jeremias, Ezekiel, at Pablo.

Hinihintay ko nang may masidhing pananabik ang panahong mauulit ang mga pangyayari sa araw ng Pentekostes, na may higit na kapangyarihan kaysa noong pagkakataong iyon. Sabi ni Juan, 'Nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kanyang kaluwalhatian.' Kung magkagayo'y, gaya noong panahon ng Pentekostes, maririnig ng mga tao ang katotohanang ipinapahayag sa kanila, bawat isa sa kanyang sariling wika.

Maaaring hiningahan ng Diyos ng panibagong buhay ang bawat kaluluwa na taos-pusong nagnanais na maglingkod sa Kanya [Adan at ang libis ng mga buto ni Ezekiel], at hipuin ang mga labi sa pamamagitan ng buhay na baga mula sa dambana [Isaias], at gawin silang matatas sa Kanyang pagpupuri. Libu-libong tinig ay pupuspusin ng kapangyarihang ipahayag ang mga kahanga-hangang katotohanan ng Salita ng Diyos. Ang utal-utal na dila ay kakalagan [ang ibang dila ni Isaias], at ang mahiyain ay palalakasin upang magpatotoo nang may katapangan sa katotohanan. Nawa'y tulungan ng Panginoon ang Kanyang bayan na linisin ang templo ng kaluluwa mula sa bawat karumihan [mga Levita ni Malakias], at panatilihin ang gayong malapit na pakikipag-ugnayan sa Kanya upang sila'y maging kabahagi ng huling ulan kapag ito'y ibinuhos. Review and Herald, Hulyo 20, 1886.

Ang pangitaing ating pinag-aaralan ay kinapapalooban ng paglalarawan ng tinig ni Cristo. Nang bumaling si Juan at narinig niya ang tinig ni Cristo, ito ay gaya ng ingay ng "maraming tubig." Kapag ang tinig ni Cristo ay nagsasalita hinggil sa Kanyang tipan sa mga tao o sa isang bayang hinirang, ito ay nauugnay sa maraming tubig. Ang mensahe ng mga kabanata 7 hanggang 9 ng Daniel ay naalisan ng selyo noong 1798, at pagkatapos, noong 1989, ang mensahe ng mga kabanata 10 hanggang 12 ng Daniel ay naalisan ng selyo. Ang 1798 ay nauugnay sa tinig ng Ilog Ulai, at ang 1989 ay ang tinig ng Ilog Hiddekel.

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, na mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo'y natutupad, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap. Testimonies to Ministers, 112.

Ang Ilog Jordan ang kawing sa pagitan ng Alpha na kasaysayan ng tipan at ng Omega na kasaysayan ng tipan ng sinaunang Israel. Ang salitang Jordan ay nangangahulugang 'ang bumababa' at kumakatawan kay Cristo, 'ang dakilang bumababa.'

Magkaroon kayo ng ganitong pag-iisip, na siya ring nasa kay Cristo Jesus: Na, palibhasa'y nasa anyo ng Diyos, hindi niya inari na isang pang-aagaw ang maging kapantay ng Diyos; kundi hinubaran niya ang kanyang sarili, at tinanggap ang anyo ng isang alipin, at naging katulad ng mga tao: At palibhasa'y nasumpungan sa kaanyuan bilang tao, siya'y nagpakababa, at naging masunurin hanggang sa kamatayan, maging ang kamatayan sa krus. Filipos 2:5-9.

Ang Ilog Jordan ay sumasagisag kay Cristo, “ang dakilang bumababa,” at ang Jordan ang nag-uugnay sa kasaysayang alpha at omega ng hinirang na bayan ng Diyos, na pinagkalooban ng isang ubasan upang pangalagaan. Ang mga tubig ng pagliligtas ni Moises ay kumakatawan sa tinig ni Cristo, na maririnig kung ang isang kaluluwa ay lilingon lamang, upang marinig “ang tinig sa likuran nila,” at ang tinig na kanilang maririnig ay—ang tinig ng maraming tubig. Mula sa baha ni Noe hanggang sa pagkawasak ng Jerusalem noong 70 AD, ang mga tubig ng pagliligtas ay inilalatag bilang mga pananda sa landas para sa bayang tipan ng Diyos. Ang mga panandang iyon ay kumakatawan sa panloob na kasaysayan ng panghuling bayang tipan ng Diyos, ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang tubig na tumutustos sa Ilog Jordan ay nagmumula sa hamog at niyebe na naiipon sa mga bundok ng Hermon, na bumubuo sa mga pinagmulan ng Ilog Jordan.

Isang Awit ng mga Pag-akyat ni David. Narito, kay buti at kay kaaya-aya na ang magkakapatid ay manahang magkakasama sa pagkakaisa! Tulad ng mahalagang langis sa ulo, na dumaloy pababa sa balbas, maging sa balbas ni Aaron; na bumaba hanggang sa laylayan ng kaniyang mga kasuutan; Gaya ng hamog ng Hermon, at gaya ng hamog na bumaba sa mga bundok ng Sion; sapagkat doon iniutos ng Panginoon ang pagpapala, buhay magpakailanman. Mga Awit 133:1-3.

Ang mga tubig na iyon ang bumubuo rin sa groto ni Pan bilang isang malalim na bukal, na nasa loob ng isang kuweba na matatagpuan sa Panium ng Daniel 11:13-15, at sa Cesarea Filipi noong mga araw ni Pedro. Ang mga pinagmumulan ng tubig ng Ilog Jordan ay nagbubunga rin ng makasatanas na bukal sa groto ni Pan. Ang tinig ng maraming tubig ay nagpapakilala na ang dakilang tunggalian sa pagitan ni Cristo at ni Satanas ay nag-ugat sa matataas na taluktok ng kabundukang Hermon.

At sinasabi ko rin sa iyo: Ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. Mateo 16:18.

Ang pangalang “Hermon” ay nangangahulugang “banal, pinabanal, iniukol, o inihwalay,” at ito’y sagisag ng Langit, ang pinagmumulan ng lahat ng tubig at ang pasimula ng dakilang tunggalian, na inilarawan sa pariralang “ang mga pintuang-daan ng impiyerno,” na siyang tawag na ginamit ni Jesus para sa yungib ni Pan nang Siya ay nasa Cesarea Filipos. Sa nasabing kalagayan, si Simon Barjona ay pinangalanang Pedro. Ang “Simon” ay nangangahulugang “yaong dumirinig,” at ang “Barjona” ay nangangahulugang “anak ng kalapati.” Si Simon ay sagisag ng kaluluwang dumirinig sa mensahe ng bautismo ni Jesus, na kinakatawan ng Espiritu Santo sa anyo ng isang kalapati. At bilang isa na dumirinig sa mensahe ng bautismo ni Cristo, siya ay nabago upang maging Pedro, na kumakatawan sa 144,000. Si Pedro ay tinatakan samantalang nasa Panium, na nasasaad sa mga talata 13 hanggang 15 ng Daniel 11.

Mula sa mga tubig ng Hermon, ang Ilog Jordan—sagisag ni Kristo, ang dakilang Bumababa—ay nauwi ang Kaniyang paglalakbay sa Dagat na Patay. Mula sa Langit, kung saan nagmumula ang hamog ng buhay, bumaba si Kristo hanggang sa kamatayan ng krus, na kinakatawan ng Dagat na Patay. Ang baybayin ng Dagat na Patay ang pinakamababang nakalitaw na kalupaan sa daigdig. Ang Ilog Jordan, na bumababa, ay bumababa hanggang sa pinakamababang antas ng tubig sa daigdig, gaya ng pagbaba ni Kristo hanggang sa Kaniyang kamatayan sa krus. Mula sa tubig ng

buhay hanggang sa tubig ng kamatayan, ang Ilog Jordan ay kumakatawan sa pagbaba ni Kristo mula sa Langit hanggang sa krus.

Mahahalagang tema ng propesiya sa Biblia ay may kaugnayan sa tubig, at ang propesiya sa Biblia ay ang tinig ni Cristo, na siyang tinig ng maraming tubig. Ang patutot ng Babilonia ay nakaupo sa ibabaw ng maraming tubig, at ang mga tubig ng Eufrates ay natuyo upang ihanda ang daan para sa mga hari mula sa silangan, at ang mga mangangalakal at mga hari ay nakatayo sa malayo at tumatangis sapagkat ang mga sasakyang-dagat ng Tarsis ay nawasak sa kalagitnaan ng mga dagat, at ang tipan sa kamatayan na tinanggap ng mga lango sa Efraim, nang sila'y nagkubli sa ilalim ng mga kasinungalingan, ay pinawalang-bisa ng rumaragasang baha ng papal na batas sa Linggo.

Kapag binabanggit ni Sister White ang "mga dakilang ilog ng Shinar," ang tinutukoy niya ay ang Ilog Tigris at Ilog Eufrates. Ang mga ilog na iyon ay matutunton pabalik sa Halamanan ng Eden, kung saan sila ang ikatlo at ikaapat na ilog na nagmumula sa Eden.

At ang pangalan ng ikatlong ilog ay Hiddekel: ito ang humahayo sa dakong silangan ng Asiria. At ang ikaapat na ilog ay Eufrates. Genesis 2:14.

Ang Hiddekel ay ang Tigris, at siyempre, ang Eufrates ay ang mismong Eufrates, bagaman hindi ito sinasang-ayunan ng makabagong mga historyador at mga teologo. Ipinipilit nila na ang Ulai ay hindi isang dakilang ilog, kundi isang akweduktong gawa ng tao sa Persya, hindi sa Shinar. Ang gayunding mga awtoridad na pantao ay nagsasaad na ang tanging dalawang ilog na may kabuluhan na kaugnay ng Shinar ay ang Tigris at ang Eufrates, at ipinahayag ng propetisa na ang Ulai at ang Hiddekel ay "ang mga dakilang ilog ng Shinar."

Ang mga salita ng propetisa hinggil sa mensahe ng tubig ay sumasalungat sa mga makabagong dalubhasa, gaya ng ginawa ng mga sinaunang dalubhasa—na tumutol sa mensahe ni Noe tungkol sa tubig. Ipinabatid sa atin na ang dalawang pangitaing kinakatawan ng dalawang ilog ay kasalukuyang natutupad, kaya naman ang lahat ng kinakatawan sa loob ng dalawang pangitaing iyon na ibinigay ng "dalawang dakilang ilog ng Shinar" ay malapit nang maganap. Ang mensaheng kaugnay ng mga ilog na iyon ay ang tinig ni Cristo, sapagkat ang Kanyang tinig ay gaya ng maraming tubig. Ang Tigris at Eufrates ay kumakatawan sa isang pangunahing paksang propetiko, at ang kanilang patotoo ay nauugnay sa tipan na inilatag ni Moises na Alfa, na siya ring tipang pinagtibay ni Cristo na Omega.

Sa propesiya, ang Tigris ay kumakatawan sa Asiria at ang Eufrates ay ang Babilonia. Sa ganitong ugnayan, sila ang dalawang kapangyarihan, na inilarawan ni Jeremias bilang mga leon, na unang dadalhin nila sa pagkabiha ng kahariang hilaga at pagkaraan ay ang kahariang timog.

Ang Israel ay tupang nangalat; itinaboy siya ng mga leon: una, nilamon siya ng hari ng Asiria; at sa huli, binali ang kaniyang mga buto nitong si Nebuchadrezzar, hari ng Babilonia. Jeremias 50:17.

Ang Asiria at Babilonia ay kapuwa mga kaaway mula sa hilaga kaugnay ng alinman sa dalawang kaharian ng Israel, kaya't sila'y mga tipo ng huwad na "hari sa hilaga"—ang kapangyarihang papal. Sa esensya, ang magkakatulad na mga tradisyong pampolitika at panrelihiyon ay ipinatupad

ng dalawang kapangyarihang umusbong mula sa iisang kaligirang pangkultura, ngunit ang balangkas pampolitika ng Asiria ay nagbigay-diin sa pamamaraang pampamahalaan, samantalang ang Babilonia ay nagbigay-diin sa pamamaraang eklesyastiko, bagaman lubhang magkahawig. Sa ilang antas, magkapareho ang Romanong Pagano at ang Romanong Papal; gayunman, ang Romanong Pagano ay kumakatawan sa pamamaraang pampamahalaan at ang Romanong Papal sa pamamaraang eklesyastiko. Ang Asiria, sa propetikong ugnayan nito sa Babilonia, ay isang kahariang nakatuon sa pamamaraang pampamahalaan; sinundan ito ng Babilonia, isang kahalintulad na kapangyarihan na nagbigay-diin sa pamamaraang eklesyastiko. Sumagisag ang Asiria sa Romanong Pagano at sumasagisag ang Babilonia sa Romanong Papal. Ang apat na kapangyarihang ito ay niyurakan ang santuwaryo ng Diyos at ang Kanyang hukbo. Ang Asiria ay iniuugnay sa Tigris at ang Babilonia sa Eufrates. Ito ay umaayon sa pagkatuyo ng Eufrates sa aklat ng Apocalipsis, upang ihanda ang daan para sa mga hari ng silangan, gaya ng ipinakikitang tipo sa gawa ni Ciro sa paglihis ng Eufrates upang pabagsakin ang Babilonia. Ang Babilonia ay ang Eufrates; ang Asiria ay ang Tigris.

Ang Hari sa Hilaga sa propesiya ay sasakop sa sanlibutan sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo at pagkaraan ay babagsak, subalit ang pananakop na ito ay madalas na kinakatawan bilang isang rumaragasang baha. Ang salaysay tungkol sa Hari sa Hilaga, na kinakatawan nina Asiria at Babilonia, ay sinasagisag ng mga ilog, sapagkat ang salaysay ay isinasalaysay sa tinig ng maraming tubig.

Ang lupain sa pagitan ng dalawang ilog ay tinatawag na Mesopotamia, na ang kahulugan ay ‘ang lupain sa pagitan ng dalawang ilog.’ Ang dalawang ilog ay kumakatawan sa kapangyarihang mula sa hilaga na ginagamit ng Diyos upang kastiguhin ang Kaniyang tumalikod na bayan sa pamamagitan ng pagtapon sa kanila sa pagkabihag. Isa sa mga sanga-ilog ng tinig ng maraming tubig ay nasasumpungan sa pangalang “Padanaram,” na binabanggit lamang nang sampung ulit sa Kasulatan. Ang unang pagbanggit ay may kaugnayan sa tipan, sapagkat tinutukoy nito ang dugong pinagmulan ni Rebekah, ang asawa ni Isaac. Sinasabi ng talata:

At si Isaac ay apatnapung taong gulang nang kaniyang pinakasalan si Rebekah, anak na babae ni Bethuel na Siryano ng Padanaram, at kapatid ni Laban na Siryano.

Ipinakita, sa pamamagitan ng tatlong saksi ni Moises, na ang wakas ng apatnapung taon ay umaakay tungo sa Kadesh, 1863, at sa batas sa Linggo. Ang kasal ni Isaac ay isang kasal ng tipan na nagsasagisag sa kasal ni Cristo sa isang daan at apatnapu't apat na libo sa batas sa Linggo, na siyang 1863, na siyang Kadesh, na siyang wakas ng apatnapung-taóng kasaysayan ng tipan. Si Rebeca ay anak na babae ng isang Siryano at kapatid ni Laban na Siryano, (na sa susunod na salinlahi ng kasaysayan ng tipan ay sumira ng isang tipan kay Jacob na anak ni Isaac.)

Ang kahulugan ng Bethuel ay “bahay ng pagkatiwangwang o ng tagapagwasak,” kaya si Rebekah ay anak na babae ng “bahay ng tagapagwasak.” Ang Syria ay nangangahulugang mataas na lupain at talampas, at ang Padanaram ay nangangahulugang Mesopotamia, o ang lupain sa pagitan. Si Rebekah ay mula sa lahi ng mga Siryano na nagmula sa Mesopotamia, ang mataas na lupaing nasa pagitan ng “Tigris ng Asiria” at “Eufrates ng Babilonia,” na sumasagisag sa mga leon na ginamit

ng Panginoon upang pangalatin ang kaniyang mga tupang tumalikod. Ang bahay ng mga tagapagwasak ay pinag-isa sa bahay ng Diyos sa pag-aasawa nina Isaac at Rebekah. Hindi nagkataon lamang na sa unang pagbanggit ng Padanaram, ang dalawang ilog na ito, na kumakatawan sa propetikong hari ng hilaga na inilarawan bilang umaapaw na baha, ay unang binanggit sa Genesis 25:20.

Nagpapatuloy ang ugnayan ng bahay ng pagkatiwangwang sa bayang tipan ng Diyos nang tumakas si Jacob mula kay Esau, at naparoon sa bahay ng kanyang amain na si Laban, at doon siya naglingkod ng dalawang panahong tig-2,520 araw upang makamit ang susunod na kasal ng tipan. Ang isang kasal ay nagwakas sa pagkakalat ng hilagang kaharian ng Israel at ang isa pa ay nagwakas sa pagkakalat ng timog na kaharian. Nang magwakas ang kani-kaniyang panahon ng pagkakalat ng dalawang kahariang iyon noong 1798 at 1844, natupad ang kasal na pinagpaguran ni Jacob na maisakatuparan sa loob ng dalawang panahong tig-2,520 araw, sapagkat dumating ang lalaking ikakasal sa kasal noong Oktubre 22, 1844.

Kung gayon, pinakasalan ba ni Cristo si Leah, na ang kahulugan ay 'pagod at lupaypay,' o pinakasalan ba Niya si Rachel, na ang kahulugan ay 'isang mahusay na manlalakbay'? Si Leah at si Rachel ay kumakatawan sa dalawang uri ng mga birheng naglalakbay: isang birhen na 'napapagod' at isang birhen na 'mahusay na naglalakbay' sa landas tungo sa pag-aasawa kay Jacob noong Oktubre 22, 1844.

Mayroon silang isang maningning na tanglaw na inilagay sa kanilang likuran sa pasimula ng landas, na sinabi sa akin ng isang anghel na iyon ang 'sigaw sa hatinggabi.' Ang tanglaw na ito ay nagliwanag sa kahabaan ng landas at nagbigay-liwanag sa kanilang mga paa, upang sila'y huwag matisod.

Kung itinititig nila ang kanilang mga mata kay Jesus, na nasa mismong unahan nila, umaakay sa kanila patungo sa lungsod, sila'y ligtas. Ngunit di naglaon ang ilan ay napagod, at sinabi na ang lungsod ay napakalayo pa, at inaasahan nilang nakapasok na sana sila roon noon pa. Kung magkagayon, pinalalakas-loob sila ni Jesus sa pagtaas ng Kanyang maluwalhating kanang bisig, at mula sa Kanyang bisig ay lumabas ang isang liwanag na umalanday sa ibabaw ng pangkat ng Advento, at sila'y sumigaw, 'Aleluya!' Ang iba nama'y padalus-dalos na itinatwa ang liwanag sa kanilang likuran, at sinabi na hindi ang Diyos ang umakay sa kanila hanggang sa ganitong layo. Napawi ang liwanag sa kanilang likuran, na iniwan ang kanilang mga paa sa ganap na kadiliman, at sila'y natisod at nawala sa tanaw ang tanda at si Jesus, at nahulog mula sa landas pababa sa madilim at masamang sanlibutan sa ibaba. *Early Writings*, 15.

Noong 1844, ang kilusang Millerita ng Filadelfia ay pumasok sa kasalan. Ang kasalan noong ika-22 ng Oktubre, 1844 ay nagbukod ng dalawang uri ng mga sumasamba na kinakatawan nina Raquel at Lea. Si Raquel ay kumakatawan sa isang uring matagumpay na naglakbay sa landas patungo sa kasalan ng ika-22 ng Oktubre, 1844, ngunit ang uri ni Lea ay nanghina. Pagkaraan, sila ay pinaghiwalay, at nagsimula ang proseso ng pagsubok ng ikatlong anghel, doon mismo kung saan nagtapos ang proseso ng pagsubok ng Sigaw sa Hatinggabi.

Nagsimula na ang kasal at pagkatapos nito ay dapat itong maisakatuparan at subukin. Ang kasal ay naisakatuparan noong 1846, at nagsimula ang proseso ng pagsubok ng ikatlong anghel. Noong 1849 at 1850, muling iniunat ng Panginoon ang Kanyang kamay upang tipunin ang Kanyang nalabi. Ang ikalawang talahanayan ni Habakuk ay inilagay noon sa kasaysayan, gaya ng itinatipika ng ikalawang mga tapyas ng Kautusan. Matapos basagin ni Moises ang unang mga tapyas, iniharap ang ikalawang mga tapyas. Ang tsart ng 1850 ay pumalit sa 1843, at noong 1850, nagpatuloy ang pagsubok sa sinaunang Israel bilang kasintahang babae ng Diyos sa bagong tipan patungo sa Kadesh at 1863.

Noong 1856, higit pang tubig mula sa dalawang ilog ang dumaloy sa panulat ni Hiram Edson. Ang liwanag hinggil sa “pitong ulit” na dumaan sa panulat ni Edson ay ang liwanag na kinakatawan ng dalawang ilog na nagsimula ng kanilang patotoong propetiko sa Halamanan ng Eden. Ang Halamanan ng Eden ay isang sagisag ng paghihimagsik ng sangkatauhan laban sa kautusan ng Diyos, at doon nagsisimula ang paglalakbay ng tubig ng mga ilog Ulai at Hiddekel. Sila’y tumatahak sa kasaysayan ng tipan, sapagkat ang nasabing Halamanan, na sagisag ng paghihimagsik, ay doon din kung saan pinatay ang isang kordero upang maglaan ng mga kasuutang papalit sa mga dahon ng igos nina Adan at Eva. Ang kasaysayan ng tipan ay nagsisimula sa tipan ng buhay sa pagitan ni Adan at ng Diyos. Ang tipang iyon, na sinasagisagan ng punong-kahoy ng buhay, ay nauwi sa paglabag sa tipan nina Adan at Eva, na siya namang nagpasimula ng isang bagong tipan ng buhay, nang ang Korderong pinatay mula sa pagkakatatag ng sanlibutan ay nagkaloob ng mga kasuutan para sa hubad at nawawalang magkaparis. Ang dalawang ilog na dumadaloy mula sa Halamanang iyon ay sa huli ay naging mga sagisag ng mga kapangyarihang ginagamit ng Diyos bilang Kanyang pamalo ng pagtutuwid.

O Asiria, ang pamalo ng aking galit, at ang tungkod sa kanilang kamay ay ang aking poot. Ipadadala ko siya laban sa isang bansang mapagpaimbabaw, at laban sa bayan ng aking poot ay bibigyan ko siya ng atas, upang kumuha ng samsam, at upang mangbihag, at yurakan sila na gaya ng burak sa mga lansangan. Isaias 10:5, 6.

Ang dalawang ilog na iyon ay umagos mula sa Eden patungo sa angkan ni Rebeka at sa kaniyang pag-aasawang tipan kay Isaak, at hanggang kay Jacob, kung saan ang tubig ng dalawang ilog ay kinakatawan bilang dalawang bukod na yugto na tig-pitong panahon. Pagkatapos, ang gayunding dalawang ilog ay dumadaloy sa huling anim na kabanata ng Daniel, kung saan ang bawat ilog ay kumakatawan sa tig-tatlong kabanata. Ang isang ilog ay kumakatawan sa paglago ng kaalaman na tinanggalan ng tatak sa mga kabanata pito, walo, at siyam, at ang isa namang ilog ay kumakatawan sa paglago ng kaalaman na tinanggalan ng tatak sa mga kabanata sampu, labing-isa, at labindalawa.

Ang mga kabanata pito, walo, at siyam ay inilalahad bilang pangitain ng Ulai, at si Cristo ay inilalarawan sa kahalintulad na paraan sa mga kabanata sampu, labing-isa, at labindalawa. Sa kapwa mga pangitain ng ilog—na kinakatawan ng tatlong kabanata—si Cristo ay inilalarawan bilang nakatayo sa ibabaw ng tubig.

At nangyari, nang ako, ako si Daniel, ay nakakita ng pangitain at hinanap ko ang kahulugan, narito, may tumayo sa harap ko na gaya ng anyo ng isang lalaki. At ako'y nakarinig ng tinig ng isang lalaki sa pagitan ng mga pampang ng Ulai, na tumawag at nagsabi, Gabriel, ipaunawa mo sa taong ito ang pangitain. Daniel 8:15, 16.

Ang pangitain kay Cristo sa ika-sampung kabanata ay kahalintulad ng pangitain na nasaksihan ni Juan sa unang kabanata ng Apocalipsis, at sa pangitain ni Daniel sa ika-walong kabanata, si Palmoni ay nasa ibabaw ng tubig, gaya ng nasa ikalabindalawang kabanata, kung saan Siya'y nakadamit ng lino.

"Sa panahon ng pagdalaw ni Gabriel, ang propetang si Daniel ay hindi nagawang tumanggap ng karagdagang tagubilin; ngunit pagkalipas ng ilang taon, sa pagnanais na makaalam pa tungkol sa mga paksang hindi pa lubos na naipaliwanag, muli niyang itinalaga ang sarili upang maghanap ng kaliwanagan at karunungan mula sa Diyos. 'Nang mga araw na yaon ako, si Daniel, ay nagdadalamhati sa loob ng tatlong ganap na linggo. Hindi ako kumain ng kaaya-ayang tinapay, ni pumasok sa aking bibig ang karne ni ang alak, ni hindi man ako nagpahid sa aking sarili.... Nang magkagayo'y itinaas ko ang aking mga mata at tumingin, at, narito, may isang lalaking nakadamit ng lino na ang baywang ay binigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz. Ang kanyang katawan ay gaya rin ng berilo, at ang kanyang mukha ay tulad ng anyo ng kidlat, at ang kanyang mga mata ay gaya ng mga ilawang apoy, at ang kanyang mga bisig at ang kanyang mga paa ay tulad sa kulay ng kinintab na tanso, at ang tinig ng kanyang mga salita ay gaya ng tinig ng karamihan.'"

Hindi iba, kundi ang Anak ng Diyos mismo, ang nagpakita kay Daniel. Ang paglalarawang ito ay kahalintulad ng inilarawan ni Juan nang si Cristo ay nahayag sa kaniya sa Pulo ng Patmos. Ngayon ay dumarating ang ating Panginoon, kasama ng isa pang sugo ng langit, upang ituro kay Daniel kung ano ang magaganap sa mga huling araw. Ang kaalamang ito ay ibinigay kay Daniel at naitala sa pamamagitan ng pagkasi para sa atin na dinatnan ng mga wakas ng sanlibutan. Review and Herald, Pebrero 8, 1881.

Sa pangitaing Hiddekel tungkol kay Cristo sa ika-sampung kabanata, si Cristo ay nasa ibabaw ng tubig at nakadamit ng lino; at sa pangitaing Ulai, Siya ay nasa ibabaw ng tubig. Ang pangitain sa Apocalipsis uno ay umaayon sa pangitaing ipinakita sa Ulai at sa Hiddekel, kung saan tinukoy ni Sister White na ito ay "walang iba kundi ang Anak ng Diyos." Nang tinukoy niya ang anghel sa Apocalipsis sampu, sinabi niyang ang anghel ay "walang iba kundi si Jesucristo." Ang anghel sa Apocalipsis sampu ay itinataas ang Kaniyang kamay sa langit at sumusumpa sa Kanya na nabubuhay magpakailanman, na kaugnay ng pangitain tungkol kay Cristo sa ika-labindalawang kabanata, na Siya naman ay itinataas ang kapuwa Niyang mga kamay sa langit at sumusumpa sa Kanya na nabubuhay magpakailanman. Sa Apocalipsis sampu Siya ay nasa ibabaw ng kapuwa tubig at lupa.

Ang naroroon "sa pagitan ng mga pampang" ng isang ilog ay tubig, at narinig ni Daniel ang "isang tinig ng lalaki sa pagitan ng mga pampang," kaya't ang tinig ay nagmula sa lalaking nasa ibabaw ng tubig, at ang tinig ay ang tunog ng mga tubig ng Ilog Ulai.

At sa ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng dakilang ilog, na siyang Hiddekel; nang magkagayo'y itinaas ko ang aking mga mata, at tumingin, at narito

isang lalaking nararamtan ng lino, na ang kaniyang mga balakang ay may bigkis na dalisay na ginto ng Uphaz: ang kaniyang katawan ay gaya ng batong berilo, at ang kaniyang mukha ay gaya ng anyo ng kidlat, at ang kaniyang mga mata ay gaya ng mga ilawan ng apoy, at ang kaniyang mga bisig at ang kaniyang mga paa ay gaya sa kulay ng tansong pinakintab, at ang tinig ng kaniyang mga salita ay gaya ng tinig ng isang karamihan. ...

Ngunit ikaw, O Daniel, sarhan mo ang mga salita at tatakan mo ang aklat hanggang sa panahon ng wakas; marami ang paroo't parito, at ang kaalaman ay lalago. Pagkatapos, ako, si Daniel, tumingin, at narito, may nakatayong dalawa pa: ang isa sa pampang ng ilog sa dakong ito, at ang isa sa pampang ng ilog sa dakong yaon. At sinabi ng isa sa lalaking nadaramtan ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, Gaano katagal hanggang sa wakas ng mga kababalaghang ito? At narinig ko ang lalaking nadaramtan ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itinaas niya ang kaniyang kanang kamay at ang kaniyang kaliwang kamay tungo sa langit, at sumumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman, na ito'y magiging sa isang panahon, mga panahon, at kalahati; at kapag natapos na niyang pangalatin ang lakas ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng mga bagay na ito.

At aking narinig, ngunit hindi ko naunawaan; nang magkagayo'y sinabi ko, O Panginoon ko, ano ang magiging wakas ng mga bagay na ito? At sinabi niya, Humayo ka, Daniel; sapagkat ang mga salita ay sinarhan at tinatakan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa masasama ang makakaunawa; ngunit ang marurunong ay makakaunawa. Daniel 10:4-6; 12:4-10.

Ang mga dakilang ilog ng Shinar, gaya ng pagtukoy ni Sister White sa kanila, ay kapwa nakaugnay sa isang pangitain kung saan si Cristo ay nasa ibabaw ng tubig at nagsasalita, sapagkat ang Kanyang tinig ay gaya ng dagundong ng maraming tubig. Sa kapwa mga pangitain, itinanong ang tanong na “hanggang kailan.” Ang dalawang ilog ay kinakatawan din sa “tanong at sagot” ni Daniel sa kabanata walo, na siyang sentrong haligi at saligan ng Adventismo. Doon, ang dalawang ilog ay mga sagisag ng “pitong panahon” ng pangangalat at pagyurak kapwa sa santuwaryo at sa hukbo. Tinutupad ng dalawang ilog ang kanilang papel bilang pamalo ng pagkastigo ng Diyos, at pagkatapos ay dumadaloy patungo sa kasaysayang Millerita ng unang anghel, kung saan natuklasan ni William Miller ang kanyang unang hiyas na propetiko, na siyang linya ng “pitong panahon” sa Levitico dalawampu't anim. Ang dalawang ilog ay kumakatawan sa dalawang pangangalat na tig-2520 na taon, na isinakatuparan ng dalawang leon ng Assyria at Babylon, na kinakatawan ng Tigris at Euphrates, at siyempre nina Leah at Rachel, mga pamangkin ni Rebekah, na ang kasal ng tipan ay naganap nang apatnapung taong gulang si Isaac, gaya ng nakatala sa Genesis 2520.

Tanging inilahad ni Miller ang pagkakapangalat ng “pitong panahon” laban sa katimugang kaharian ng Juda, na natupad kasabay ng 2300-taóng propesiya noong 1844. Noong 1856, itinukoy

ng “bagong alak” ng “pitong panahon” ang gayunding pagkakapangalat sa hilagang kaharian na nagwakas noong 1798. Bilang unang propetikong tuklas ni William Miller, ang tubig ng Ilog Euphrates ay dumating bilang doktrinang alpha sa kasaysayan ng unang anghel. Dumating ang tubig ng Ilog Ulai kasama ng ikatlong anghel. Ang tuklas na alpha ni Miller ay ang “pitong panahon” na kinakatawan ng Ilog Ulai, at ang tuklas na omega ni Hiram Edson ay ang “pitong panahon” na kinakatawan ng Ilog Hiddekel.

Ang 2520 ay kumakatawan sa haba ng panahon na pareho para sa bawat kaharian, subalit ito’y nagsisimula at nagwawakas na may apatnapu’t anim na taong pagitan. Ang 1798 ay nagsasaad ng panahon ng wakas at ng pagdating ng unang anghel ng Apocalipsis 14. Ang 1798 ang katuparan ng 2520 taon ng pagkakakalat na idinulot ng leon ng Asiria sa hilagang kaharian. Ang 1844 ang katuparan ng “pitong panahon” na ipinataw sa timog na kaharian at kinakatawan ng leon ng Babilonia. Ang dalawang ilog ang nagsisilbing magkabilang dulong pananda ng kasaysayan ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel, na nagwakas sa pagdating ng ikatlo noong Oktubre 22, 1844, nang inihipan kapwa ang ikapitong trumpeta at gayundin ang trumpeta ng Jubileo sa antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala.

Kung magkagayo’y ipatutunog mo ang trumpeta ng Jubileo sa ikasampung araw ng ikapitong buwan; sa Araw ng Pagbabayad-sala ay ipatutunog ninyo ang trumpeta sa buong inyong lupain. Levitico 25:9.

Ang pag-ihip sa ikapitong trumpeta ay sagisag ng gawain ni Cristo sa pagkakaisa ng Kanyang Pagka-Diyos at pagkatao, at ito ay kinakatawan ng 2300 taon ng pangitain sa Ilog Ulai; at ang pag-ihip sa trumpeta ng Jubileo ay sagisag naman ng tipan ng lupain na nalabag at ipinasapit sa bayan ng Diyos, na siyang tinawag ni Daniel na sumpa at panunumpa ni Moises, at na tinawag naman ni Moises na “alitan ng tipan ng Diyos.”

Oo, ang buong Israel ay lumabag sa iyong kautusan, maging sa pagtalikod, upang huwag nilang sundin ang iyong tinig; kaya’t ang sumpa at ang panunumpang nasusulat sa kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos ay ibinuhos sa amin, sapagka’t kami ay nagkasala laban sa kaniya. Daniel 9:11.

Ang "sumpa" at ang "panunumpa" na nakasulat sa "kautusan ni Moises" ay ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim. Ang salitang isinasalin bilang "panunumpa" ay siya ring salitang Hebreo na sa Levitico ay isinasalin bilang "pitong ulit." Ang sumpa, dahil sa paglabag sa panunumpa ng tipan sa kabanata dalawampu't lima, ay inilalahad sa kabanata dalawampu't anim, kung saan itinutukoy ni Moises ang sumpa bilang "alitan ng tipan."

Kung magkagayo’y ako man ay lalakad na saliwa sa inyo, at parurusahan ko kayo ng pitong ibayo dahil sa inyong mga kasalanan. At magdadala ako ng tabak sa inyo, na maghihiganti sa alitan ng aking tipan; at pagka kayo’y nagpipisan sa loob ng inyong mga bayan, magpapasapit ako ng salot sa gitna ninyo; at kayo’y ibibigay sa kamay ng kaaway. Levitico 26:24, 25.

Dinala ng Panginoon ang tabak ng leon ng Asiria laban sa kahariang sa hilaga upang “parusahan” sila sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila sa “kamay ng kaaway,” noong 723 BC. Pagkaraan ng apatnapu’t anim na taon, noong 677 BC, naranasan ng kahariang timugan ang sumpa ni Moises.

Ang sumpa ni Moises ay ang alitan ng tipan. Sa loob ng apatnapu't anim na taon, ang mga leon ng Mesopotamia ay ginamit ng Diyos upang alisin at yurakan ang hukbo. Sa katapusan ng panahong iyon na apatnapu't anim na taon, winasak ni Nebuchadnezzar ang santuwaryo. Ang hukbo na paksa ng tanong ni Daniel sa talatang labintatlo ng Daniel walo ay inalipin ng kanilang mga kaaway sa loob ng apatnapu't anim na taon na nagwakas sa pagkawasak ng santuwaryo, na siya namang isa pang paksa na dapat yurakan sa talatang labintatlo. Nang ang mga ilog na iyon ay umabot sa 1798 at 1844, ayon sa pagkakasunod-sunod, isang hukbo ang natipon bilang isang templo, sapagkat ang hukbo ay isang katawan, at ang katawan ay isang templo. Sa katapusan ng panahong iyon, ang templong itinayo sa loob ng apatnapu't anim na taon ay sasanib sa templong makalangit sa kasal ng Dibinidad at ng sangkatauhan. Ang kasal ay sa pagitan ng dalawang templo, at ang pinagbuklod ng Diyos ay hindi dapat paghiwalayin.

Ang tubig ng Tigris ay umabot sa 1798 at ang tubig ng Eufrates ay umabot sa 1844. Bago pa dumating ang ikatlong anghel, dumating ang ikalawang anghel, at pagkaraan nito, sa pagtitipong-kampo sa Exeter, New Hampshire noong Agosto 12–17, 1844, ibinuhos ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang Exeter ay nangangahulugang “isang kuta ng tubig,” at sa pagtitipong-kampo ay nagkaroon ng isang huwad na pagtitipon sa isang hiwalay na tolda, na itinindig ng isang pangkat mula sa Watertown, Massachusetts. Ang mga tubig na nagmula sa Eden, ayon kay Kapatid na White, ay nasa bingit nang lumaganap bilang isang “daluyong” sa kahabaan ng silangang baybaying-dagat ng Estados Unidos. Ang lindol na nagpasimula sa nasabing daluyong ay naganap sa Halamanan ng Eden nang masakop ni Satanas ang sangkatauhan, na nagdulot ng isang seismikong pagyanig sa Eden na ang mga alon ay umabot hanggang sa Sigaw sa Hatinggabi ng kasaysayang Millerita. Ang daluyong na iyon ay bumabaha hanggang sa Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng isandaan apatnapu't apat na libo, at ang alon na nagsimula sa lindol na dulot ng kasalanan ni Adan ay umaabot hanggang sa lindol ng batas ng Linggo sa Apocalipsis kabanata labing-isa.

Ang tinig ni Cristo ay tinig ng maraming tubig, at ang pinagsamang mga tubig ay bumubuo ng mensahe ng huling ulan. Si Isaias at ang kaniyang anak na si Shearjashub ay, sa talatang tatlo ng ikapitong kabanata, nakatayo sa imbakan ng tubig ng itaas na padaluyan, na ipinahahayag ang mensahe ng huling ulan sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Doon ang pahayag ni Isaias laban sa mangmang at masamang haring si Ahaz ay ito: na ipapadala ng Panginoon kay Ahaz ang mga tubig ng Asiria (ang haring si Sennacherib), at aagos ang kaniyang tubig hanggang sa leeg.

Muling nagsalita sa akin ang Panginoon, na nagsasabi, Sapagka't tinatanggihan ng bayang ito ang mga tubig ng Siloah na dumadaloy nang mahinahon, at nagagalak kay Rezin at sa anak ni Remalias; kaya ngayon, masdan, dadalhin ng Panginoon laban sa kanila ang mga tubig ng ilog, malalakas at marami, yaong mismong hari ng Asiria, at ang lahat ng kaniyang kaluwalhatian: at siya'y aakyat sa lahat ng kaniyang mga daluyan, at lalampas sa lahat ng kaniyang mga pampang: At daraan siya sa Juda; siya'y aapaw at lalampas, aabot maging hanggang sa leeg; at ang pag-unat ng kaniyang mga pakpak ay pupuno sa kalaparan ng iyong lupain, O Immanuel. Isaias 8:5-8.

Tinanggihan ni Ahaz ang mga tubig na 'ipinadala' ng Panginoon, kaya 'ipinadala' ng Panginoon ang mga tubig ng Asiria kay Ahaz. Si Ahaz ay "nagalak" sa alyansa nina "Rezin at ang anak ni Remaliah." Si Ahaz ay "nagagalak" sa isang huwad na mensahe ng huling ulan na kinakatawan nina Rezin at ng anak ni Remaliah.

Sina Rezin at ang anak ni Remaliah, na si Pekah, na hari ng hilagang kaharian, ay kumakatawan sa isang huwad na katapat nina Isaias at ng kaniyang anak. Ang hangal at masamang haring si Ahaz ay "nagagalak" sa kasapangkatang kinakatawan ng sampung hilagang lipi ng Israel at ng Siria, na sumasagisag sa labag sa batas na ugnayan ng iglesia at estado sa ilalim ng batas ng Linggo. Nagagalak si Ahaz, sapagkat ang kahihyan at ang kagalakan ang dalawang magkasalungat na damdaming ginagamit ng inspirasyon upang tugunan yaong mga kinakatawan sa pagtatalo hinggil sa huling ulan. Nang kainin ni Jeremias ang munting aklat, iyon ang kagalakan at kagalakang lubos ng kaniyang puso; at ipinabatid sa atin ni Joel na ang bayan ng Diyos ay kailanman ay hindi mapapahiya. Si Ahaz, bilang isang Laodiceano, ay bulag; kaya siya ay nagagalak sa huwad na mensahe ng tubig at tinatanggihan ang tunay na mensahe ng tubig ni Isaias. Dapat sana'y siya'y mapahiya dahil sa pagtitiwala sa huwad na mensahe ng huling ulan na kinakatawan ng baha ng hari sa hilaga, ngunit itinakwil niya ang mensahe ng Shiloah.

Ang mensahe ng Shiloah sa Isaias 8 ay ang mensahe ng huling ulan. Ang tipunan ng tubig ng Shiloah ay tinutukoy sa Bagong Tipan bilang tipunan ng tubig ng Siloam. Sa Hebreo o Griyego, ang kahulugan nito ay "sinugo." Makabubuti na umalis si Cristo upang Kanyang "isugo" ang Espiritu Santo. Nasa tipunan ng tubig ng Shiloah sina Isaias at Ahaz, at ang pagsubok ay nakasalalay sa kung magkakaroon ng pananampalataya sa tipunan ng tubig ng Shiloah na kinakatawan ni Isaias at ng kanyang anak, o pananampalataya kay Rezin at sa anak ni Remaliah? Dalawang tubig ang pinipili ni Ahaz: ang mga tubig ng Shiloah o ang mga tubig ng Hari ng Asiria. Nagalak si Ahaz sa pakikipag-alyansa at sa mensaheng kinakatawan nina Rezin at ng anak ni Remaliah, at dahil dito tinanggap niya ang baha ng pagkawasak, sa halip ng tubig na dumadaloy nang marahan sa kanyang paghatol. Ang kanyang paghatol ay kumakatawan sa batas ng Linggo, kung kailan ang hari sa hilaga ay rumaragasa sa buong sanlibutan na gaya ng baha. Ginagawa niya ito mula sa batas ng Linggo at pasulong, kung kailan ang baha ng Sigaw sa Hatinggabi ay sumasaklaw din sa sanlibutan.

Nagagalak si Ahaz sa pakikipag-alyansa sa pagitan ng sampung hilagang lipi at ng Syria, at sa gayon ay nagagalak sa mensaheng nagsasanib sa simbahan at estado, gaya ng kinakatawan ng bawat pakikipag-alyansang labag sa kautusan na nasusumpungan sa Salita ng Diyos. Kinakatawan ni Isaias ang isang Filadelfiano at si Ahaz ay isang Laodiceano. Ikinaugnay ni Cristo ang patotoo ni Isaias sa Kanyang sariling patotoo nang pagalingin Niya ang bulag na lalaki, isang Laodiceano, sa Lawa ng Siloam.

At samantalang dumaraan si Jesus, nakita niya ang isang lalaking bulag mula pa sa kanyang kapanganakan. At tinanong siya ng kanyang mga alagad, "Guro, sino ang nagkasala, ang taong ito, o ang kanyang mga magulang, kaya siya'y ipinanganak na bulag?"

Sumagot si Jesus, Hindi ang taong ito ang nagkasala, ni ang kaniyang mga magulang; kundi upang mahayag sa kaniya ang mga gawa ng Diyos. Kailangang gawin ko ang mga gawa ng nagsugo sa akin, samantalang araw pa; dumarating ang gabi, na walang sinuman ang makagagawa. Samantalang ako'y nasa sanlibutan, ako ang ilaw ng sanlibutan. Pagkasabi niya nito, dumura siya sa lupa, at gumawa ng putik mula sa kaniyang laway, at pinahiran niya ng putik ang mga mata ng lalaking bulag, at sinabi sa kaniya, Humayo ka, maghugas ka sa tipunan ng tubig ng Siloam (na kung isasalin, "Sinugo"). Kaya't siya'y humayo, at naghugas, at nagbalik na nakakakita.

Ang mga kapitbahay nga, at yaong mga una nang nakakita sa kanya na siya'y bulag, ay nagsabi, Hindi ba ito ang dating nauupo at namamalimos? May nagsabi, Siya nga iyon; sabi naman ng iba, Kamukha lamang niya; ngunit sinabi niya, Ako nga iyon. Kaya't sinabi nila sa kanya, Paano nabuksan ang iyong mga mata?

Sumagot siya at sinabi, Isang taong tinatawag na Hesus ang gumawa ng putik, at pinahiran ang aking mga mata, at sinabi sa akin, Humayo ka sa tipunang-tubig ng Siloam, at maghugas ka: at ako'y pumaroon at naghugas, at ako'y nakakita. Juan 9:1-11.

Ang bulag, kasama ang mangmang at masamang haring Ahaz, ay sinusubok kung ilalagak ba nila ang kanilang tiwala sa tipunan ng tubig ng Siloam o sa baha ng Asiria. Batid ng bulag na siya'y bulag, ngunit si Ahaz ay mayaman, sumagana sa mga pag-aari, at walang kailangan sa anuman. Si Ahaz ang mangmang na dalaga sa tipunan ng tubig ng huling ulan, at ang bulag ay isang matalinong dalaga. Ang mga tubig na mula sa "Sinugo," o ang mga tubig na ipinapadala mula sa Asiria, ang siyang pagsubok.

Ang tipunan ng tubig ay dako kung saan nagtitipon ang tubig, at sa kahulugang propetiko ang tipunan ng tubig ay dako kung saan pinagtitipunan ang sari-saring batis, ilog, sapa, dagat, karagatan, lawa, ulan, at hamog ng lahat ng "tubig" na kumakatawan sa tinig ni Cristo. Ang tipunan ng tubig ng huling ulan ay nabubuo sa pamamagitan ng tubig na nagmumula sa mataas na tipunan ng tubig. Ang tipunan ng tubig ay kumakatawan sa mensahe ng huling ulan sa konteksto ng isang pagsubok. Tinanggihan ni Ahaz ang mga tubig na dumadaloy nang banayad, ngunit ang lalaking bulag ay naging masunurin sa mensaheng kaugnay ng tipunan ng tubig. Kinuha ni Jesus ang bahagi ng Kanyang Pagka-Diyos, na inilarawan bilang "lura," at inihalo ito sa putik, na kumakatawan sa pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao na isinasakatuparan ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako.

Si Cristo ay dumura sa lupa at hinalo ang Kanyang lura upang makabuo ng putik. Ginamit Niya ang mensahe ng pagsasama ng pagka-Diyos at pagkatao upang pahiran ang mga mata ng bulag na lalaki. Ang mensaheng kinakatawan ng pagsasama ng pagka-Diyos at pagkatao ay ang mensahe ng 1888, at nilalayong baguhin nito ang isang tao mula sa kalagayan ng Laodicea tungo sa kalagayan ng Philadelphia. Ngunit ang mensaheng ito ay nangangailangan ng pakikilahok ng tao. Kailangang pumaroon sila sa tipunan ng tubig, at saka maghugas.

Sapagkat ang lahat ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos, ngunit sinabi ni Jesus na ang lalaking bulag at ang kanyang mga magulang ay hindi nagkasala. Inaalís ni Jesus ang

usapin ng paninisi mula sa kalagayan ng bulag, at kinikilala siya bilang isang lalaking ibinangon upang luwalhatiin ang Panginoon, at ang propetikong tao sa propesiya ng Biblia na ibinangon para sa layuning “mahayag ang mga gawa ng Diyos” ay ang estandarte, na binubuo ng mga lalaki at babae na lumipat mula sa Laodicea patungo sa Philadelphia. Sa estandarte nahahayag ang mga gawa ng Diyos, sapagkat ang Kanyang gawain ay pag-isahin ang Pagka-Diyos at ang pagkatao (na kinakatawan ng pamahid na putik), at ang mga tropeo ng gawaing iyon ay yaong hindi lamang nakarinig sa mensahe sa Laodicea, kundi yaong sumunod sa reseta ng mensaheng iyon. Ang reseta para sa bulag ay ang humayo at maghugas. Nang siya’y makakita na, hindi na niya kinailangang sikaping luwalhatiin ang Diyos; ang mga pangyayaring nakapaligid sa kanya ang nagpasakatuparan niyon.

Nagsimula ito sa paglapit ni Cristo, na sinundan ng gawa ni Cristo. Ang huling gawa ni Cristo sa santuwaryo sa langit kaugnay sa tao ay ang baguhin ang isang tao mula sa kalagayang parang lambak ng mga patay na tuyong buto, o mula sa pagiging patay sa mga lansangan, o mula sa pagkabulag na parang paniki. Ang Kaniyang huling gawa ay ang likhain muli ang Kaniyang bayan ayon sa Kaniyang wangis, at iyan mismo ang gawaing ginawa Niya nang lalangin Niya si Adan mula sa alabok ng lupa, at saka hiningahan siya ng hininga ng buhay. Ang huling gawa ay ang unang gawa, sapagkat una Niyang hinubog ang putik at pagkatapos ay pinahiran ang putik na iyon ng buhay ng Kaniyang Espiritu. Kay Adan, ang Espiritu ay ang Kaniyang hininga; sa lalaking bulag, ito’y ang tubig. Sa lambak ng mga patay na tuyong buto ni Ezekiel, ito’y isang mensaheng pagtitipon na lumikha ng katawan. Pagkatapos, isang mensahe ng apat na hangin ang ibinahinga sa katawan, at pagkatapos ay tumindig iyon bilang isang makapangyarihang hukbo.

Samantalang bulag pa ang lalaking iyon, nakita siya ni Jesus at saka lumapit sa kaniya. Nilalapitan Niya ang bulag sa konteksto ng isang tanong na ibinangon ng Kaniyang mga alagad, na sa gayo’y nagpapahintulot sa Kaniya na maitatag ang wasto at nararapat na propetikong konteksto para sa paglalarawan. Ang "mga gawa ng Diyos" ay isang propetikong sagisag sa maraming iba’t ibang hanay ng mga saksi sa Biblia. Bawat pagpapahayag ng "mga gawa ng Diyos" sa Kasulatan ay natutupad sa panahon ng huling ulan. Itinatakda ni Jesus ang konteksto ng salaysay sa balangkas ng pangwakas na mensahe, gaya ng kinakatawan ni Elias sa mga huling talata ng Malakias.

Ang mga magulang at ang bulag na bata ay hindi hinahatulan bilang mga makasalanan, sapagkat ito ang panahon ng mga kagila-gilalas na gawa ng Diyos, at sa panahong iyon ay mababaling ang mga puso ng mga magulang at ang mga puso ng mga anak upang makita ang usaping kinakaharap. Ang usapin ay ito—kung ang bulag na lalaking Laodiceano ay nabago na upang maging isang pinahirang lalaking Filadelfiano. Iyan ang usaping humaharap sa mga magulang at sa bata sa panahon ng huling ulan, sapagkat iyon din ang panahon ng paghuhukom. At ang panahon ng paghuhukom ay ginaganap sa ikatlo at ikaapat na salinlahi, ayon sa hulang tungkol sa tipan kay Abraham. Ang bulag na lalaki ang huli, ang ikaapat na salinlahi; at ang kaniyang mga magulang ang ikatlo. Sa panahong iyon, inilalagay ng mensahe ni Elias ang mga pamilya sa mga kalagayang napipilitan silang tanggapin o tanggihan ang mensahe ng lawa ng Siloam. Tinanggihan ng hangal at masamang haring Ahaz ang mensahe ng lawang iyon, ngunit tinanggap ito ng bulag na lalaki. Ang mensahe ni Elias ayon kay Malakias ay nasa konteksto ng isang sumpa bago ang dakila at

kakilakilabot na araw ng Panginoon.

Nang isinaayos ni Jesus ang tagpong ating pinag-aaralan, isinama Niya sa Kanyang pagbubuod ng layunin ng himala na nararapat Siyang gumawa noon, sapagkat darating ang panahon na walang sinumang makagagawa. Ang gawaing tinutukoy Niya ay nagaganap sa liwanag ng araw, at ang wakas ng gawain ay kinakatawan bilang gabi. Ang tinutukoy Niya ay ang pagsasara ng panahon ng probasyon.

Kapag natapos Niya ang Kanyang gawaing paghatol, huhubarin Niya ang Kanyang mga kasuutang saserdotal at isusuot Niya ang Kanyang mga kasuutan ng paghihiganti. Kapag natapos Niya ang gawaing iyon ng paghihiwalay ng mga napahamak at ng mga naligtas, nagwawakas ang gawaing pagliligtas. Nakasara na ang probasyon at ngayo’y gabi na, na walang sinumang makagagawa. Ang mensahe ni Cristo ay hindi lamang ang mensahe sa Laodicea para sa isang bulag, kundi ito ang mensahe ni Elias na nakapaloob sa konteksto ng nalalapit na pagsasara ng probasyon, na siyang pinabanal na udyok ni Cristo upang gumawa para sa pagliligtas ng mga kaluluwa.

Una, si Cristo ay lumapit sa bulag na lalaki, pagkatapos ay inihanda at ipinahid ang pamahid, pagkatapos ay nagbigay ng mga tagubilin para sa isang gawaing ang bulag mismo ang dapat gumanap, at kasinghalaga rin na habang isinasagawa niya ang gawaing iyon ay naibabalik ang kanyang paningin. Kapag nagkaroon na siya ng paningin, siya ay nagbagong-anyo mula sa isang bulag na Laodiceano tungo sa isang Filadelfiano. Ang panahon ng pagbabagong-anyo ng dalawang iglesyang iyon ay natupad sa pasimula, mula 1856 hanggang 1863.

Ang panahong iyon ay kumakatawan sa pagkakahiwalay ng trigo at mga panirang-damo, at sa pangwakas na pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, na pagkatapos ay itinataas bilang isang watawat. Ang lalaking bulag ay kaagad naging tuon ng pansin ng publiko—nang siya’y nagbago mula sa pagiging Laodiceano tungo sa pagiging Filadelfiano. Ang lalaking bulag ay ang isang daan at apatnapu’t apat na libo; at ang masama at hangal na haring Ahaz ay ang dating bayang tipan na ibinubuga mula sa bibig ng Panginoon. Sa gayunding yugto ng kasaysayan, si Jesus ay alinman sa ginagamit ang Kanyang laway upang pahiran ang Kanyang bayang nasa bagong tipan, o ibinubuga Niya mula sa Kanyang bibig ang bayang nasa lumang tipan.

Ipagpapatuloy namin ang mga kaisipang ito sa susunod na artikulo.

Ang Paparating na Krisis

Sa hindi nagkakamaling katumpakan, ang Walang-hanggang Isa ay nagpapanatili ng talaan ng pananagutan ng lahat ng mga bansa. Habang ang kaniyang awa ay iniaalok kalakip ng mga panawagan sa pagsisisi, mananatiling bukas ang talaang ito; ngunit kapag naabot ang isang hangganang itinakda ng Diyos, nagsisimula ang pagpapairal ng kaniyang poot. Isinasara na ang talaan; nawawakas ang banal na pagtitimpi; wala nang pagsusumamo para sa awa alang-alang sa kanila.

Ipinakita sa propeta, na tumatanaw sa pagdaan ng mga kapanahunan, ang ating panahon sa kanyang pangitain. Ang mga bansa ng kapanahunang ito ay naging mga tagatanggap ng walang kaparis na mga habag. Ang mga pinakamainam na pagpapala ng Langit ay

ipinagkaloob sa kanila; ngunit ang tumitinding kapalaluan, kasakiman, pagsamba sa mga diyos-diyosan, paghamak sa Diyos, at hamak na kawalang-pasasalamat, ay nakasulat laban sa kanila. Mabilis na nilang isinasara ang kanilang talaan sa harap ng Diyos.

Mabilis nang dumarating ang mga araw na magkakaroon ng matinding pagkalito at kaguluhan sa sanlibutang panrelihiyon. Magkakaroon ng maraming diyos at maraming panginoon; hihihip ang bawat hangin ng doktrina; at si Satanas, na nararamtan ng kasuutan ng anghel, ay lilinlangin, kung maaari, maging ang mismong mga hinirang.

Ang pangkalahatang paghamak na ibinabato laban sa tunay na pagkamaka-Diyos at kabanalan ay nagtutulak sa yaong mga walang buhay na ugnayan sa Diyos na mawalan ng pitagan sa Kanyang kautusan. At habang ang kawalang-galang sa banal na kautusan ay lalong nahahayag, ang hangganang naghihiwalay sa mga tumutupad nito at sa sanlibutan at sa isang iglesyang maibigin sa sanlibutan ay lalong nagiging malinaw. Ang pag-ibig sa mga utos ng Diyos ay lumalago sa isang pangkat, ayon sa paglala ng paghamak sa mga ito sa kabila.

Ang dakilang I AM ay pinatutunayan ang katuwiran ng kaniyang kautusan. Siya ay nangungusap sa mga nagpapawalang-bisa nito sa pamamagitan ng mga bagyo, mga baha, mga unos, mga lindol, at mga panganib sa lupa at sa dagat. Ngayon na ang panahon upang ipakita ng kaniyang bayan na sila'y tapat sa simulain.

Nakatayo tayo sa bungad ng dakila at solemneng mga pangyayari. Ang Panginoon ay nasa pintuan na. Sa Bundok ng mga Olibo ay inilarawan ng Tagapagligtas ang mga tagpong mauuna sa dakilang pangyayaring ito: “Makakarinig kayo ng mga digmaan at mga alingawngaw ng digmaan,” aniya. “Magbabangon ang bansa laban sa bansa, at ang kaharian laban sa kaharian; at magkakaroon ng mga taggutom, at mga salot, at mga lindol sa iba't ibang dako. Lahat ng ito ay pasimula ng mga kapighatian.” Bagaman ang mga propesiyang ito ay nagkaroon ng bahagyang katuparan sa pagkawasak ng Jerusalem, higit na tuwirang naaangkop ang mga ito sa mga huling araw.

Si Juan at ang iba pang mga propeta ay naging saksi rin sa mga nakapanghihilakbot na tagpong magaganap bilang mga tanda ng pagparito ni Cristo. Nakita nila ang mga hukbong nagtitipon at naghahanda para sa digmaan, at ang mga puso ng mga tao'y nanglulumo sa takot. Nakita nila ang daigdig na naalis sa kinalalagyan nito, ang mga bundok na dinadala sa gitna ng dagat, ang mga alon nito'y umuugong at nagugulo, at ang mga bundok na nayayanig dahil sa pag-apaw nito. Nakita nila na nabuksan ang mga mangkok ng poot ng Diyos, at ang salot, kagutuman, at kamatayan ay sumapit sa mga nananahan sa daigdig.

Ngayo'y ang Espiritu ng Diyos na pumipigil ay inaalís na mula sa sanlibutan. At ang mga bagyo, unos, at mga sakunang pandagat at panlupa ay sunod-sunod na nagsisipaghalili. Pinagsusumikapan ng agham na ipaliwanag ang lahat ng ito. Ang mga tandang dumarami at kumakapal sa paligid natin, na nagsasaad ng nalalapit na pagdating ng Anak ng Diyos, ay iniuugnay sa kung anu-ano maliban sa tunay na sanhi. Hindi matalos ng mga tao ang mga bantay na anghel na pumipigil sa apat na hangin upang huwag munang humihip hanggang sa matatakan ang mga lingkod ng Diyos; ngunit kapag inutusan ng Diyos ang kanyang mga anghel na pakawalan ang mga hangin, magkakaroon ng gayong tagpo ng kanyang

naghihiganting poot na walang panulat na makapaglalarawan.

Isang krisis ay nasa mismong ating harapan; ngunit ang mga lingkod ng Diyos ay hindi dapat magtiwala sa kanilang sarili sa malaking kagipitang ito. Sa mga pangitaing ibinigay kina Isaias, Ezekiel, at Juan, nakikita natin kung paanong malapit na nakaugnay ang langit sa mga pangyayaring nagaganap sa lupa. Nakikita natin ang pagkalinga ng Diyos sa mga tapat sa kaniya. Ang sanlibutan ay hindi walang Tagapamahala. Ang programa ng mga darating na pangyayari ay nasa kamay ng Panginoon. Ang Kamahalan ng Langit ay tangan ang kapalaran ng mga bansa, gayundin ang mga kapakanan ng kaniyang iglesya, sa kaniyang sariling pangangalaga.

Ipinahayag ng Diyos ang magaganap sa mga huling araw, upang maihanda ang Kanyang bayan na makatindig laban sa mga unos ng pagsalungat at poot. Ang mga nabalaan tungkol sa mga pangyayaring darating ay hindi dapat manatiling nakaupo sa payapang pag-aantabay sa paparating na bagyo, na inaaliw ang kanilang sarili sa kaisipan na kukupkopin ng Panginoon ang Kanyang mga tapat sa araw ng kapighatian. Dapat tayong maging tulad ng mga taong naghihintay sa kanilang Panginoon, hindi sa pag-aantabay na walang ginagawa, kundi sa masigasig na paggawa, na may di-matinag na pananampalataya. Hindi ngayon ang panahon upang pahintulutan na masakop ang ating isipan ng mga bagay na di-gaanong mahalaga.

Habang natutulog ang mga tao, aktibong inaayos ni Satanas ang mga pangyayari upang ang bayan ng Panginoon ay hindi magkamit ng habag ni katarungan. Ang kilusang pang-Linggo ay ngayo'y sumusulong sa kadiliman. Ikinukubli ng mga pinuno ang tunay na usapin, at marami sa mga sumasanib sa kilusang ito ay sila mismo ay hindi nakikita kung saan patutungo ang ilalim na agos. Banayad ang mga ipinahahayag nitong layunin, at waring Kristiyano; ngunit kapag ito'y nagsalita, ihahayag nito ang espiritu ng dragon. Tungkulin natin na gawin ang lahat ng nasa ating kapangyarihan upang hadlangan ang nagbabantang panganib. Dapat nating ilantad sa harap ng bayan ang tunay na usaping nakataya, at sa gayo'y maitindig ang pinakamabisang pagtutol laban sa mga hakbang na maglilimita sa kalayaan ng budhi. Dapat nating saliksikin ang Kasulatan, at maging handang maibigay ang katuwiran ng ating pananampalataya. Sabi ng propeta, "Ang masasama ay gagawa ng kasamaan, at walang sinuman sa masasama ang makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa."

Ang mahalagang kinabukasan ay nasa ating harapan. Ang pagharap sa mga pagsubok at tukso nito, at ang pagganap sa mga tungkulin nito, ay mangangailangan ng dakilang pananampalataya, kasiglahan, at pagtitiyaga. Ngunit maaari tayong magtagumpay nang maluwalhati; sapagkat wala ni isang kaluluwang mapagmatyag, nananalangin, at sumasampalataya ang masisilo ng mga lalang ng kaaway. Ang buong langit ay may malasakit sa ating kapakanan, at naghihintay na hingin natin ang karunungan at lakas nito. Bawat salungat na impluwensiya, hayag man o lihim, ay maaaring matagumpay na labanan, 'hindi sa pamamagitan ng lakas ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu,' sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Kasinghanda ang Diyos ngayon, gaya noong sinaunang panahon, na kumilos sa pamamagitan ng mga pagsisikap ng tao, at isakatuparan ang mga dakilang bagay sa pamamagitan ng mahihinang kasangkapan. Hindi sa lakas ng bilang tayo magtatamo ng tagumpay, kundi sa lubos na pagsuko ng kaluluwa kay Jesus.

"Ngayon, samantalang nagtatagal pa ang habag, samantalang si Jesus ay namamagitan alang-alang sa atin, gawin natin nang lubos ang gawain para sa kawalang-hanggan." Southern Watchman, Disyembre 25, 1906.